

მ.ჭ. ლეონაძე

სოჭოების დედოფანი

ბაკური სულაპურის
გამომცემლობა

თავი პირველი

ფიჭქია

კარზე ჩუმად დააკაკუნეს.

– მადამ!

ლუკრეცია კატერმა თავი მიაბრუნა, უქუთუთოო თვალები მუქლურჯი ბურთულებივით უციმციმებდა. ოთხი შავი, ქიტინიანი ფეხით დაუძაბავად ეჭიდებოდა თეთრ ქერს, იისფერი ქვედაკაბა იატაკისკენ ჩამოსდაგრვოდა.

– დიახ, ჟერარდ, – გაეპასუხა.

– ამერიკელი მსახიობია, რუბი ისოლო უმცროსი. კაბის მოსაზომებლად გეახლათ, – კარს იქიდან მოახსენა ფრანგმა მსახურმა. აკრძალული ჰქონდა თეთრ ოთახში ფეხის შედგმა, თუ არ უბრძანებდნენ, შემოდიო.

– დაბლა შეიყვანე.

– როგორც ინებებთ, მადამ.

ლუკრეცია უსმენდა მსახურის ჩუმი ნაბიჯების ხმას, რომელიც თანდათან მიწყდა დერეფანში. რა მშვენიერია, რომ ირგვლივ

უმცირესი მოძრაობაც კი არ გამოეპარება. ახალი სხეული და გამახვილებული გრძნობები ძალას ჰმატებს. ერთი სული აქვს, როდის დაანახევებს სამყაროს თავის ნამდვილ სახეს; და ეს ნამი შორს აღარ არის.

ქალმა გაიწოდა წინა კიდურები, რომლებიც ადამიანისა ჰქონდა და კარის გვერდით ჩამოჰყვა კედელს, შემაშფოთებელი სიჩქარით დაეშვა და იატაკზე უკანა ფეხებზე დახტა. კარისკენ მიმავალმა შუა ფეხები ქვედატანის სარჩულში ჩაკერებულ ჯიბეებში ჩაიკეცა, ელვაშესაკრავი აინია და ხოჭოს ტანი დამალა. დაავლო ხელი მინის მაგიდაზე დაუდევრად მიგდებულ პარიკს და თავზე ჩამოიცვა, მერე აიღო ორგანული მინის სკამის საზურგეზე გადაკიდებული თეთრი ხალათი, ხელები სახელოებში გაუყარა, მხრების ერთი შერხევით შემოიცვა, ჯიბიდან მზის ვეებერთელა სათვალე ამოიღო, სწრაფად დაიკოსა ცხვირზე და მწერის ფასეტური თვალეები დამალა.

სარკის წინ დატრიალდა, ხომ კარგად გამოვიყურებო, და მაგიდაზე მიყუდებული აბანოზის ხის ხელჯოხი ჩაბღუჯა. ხელჯოხი არაფრად სჭირდება, მაგრამ მის დანახვაზე ხალხს სჯერა, მართლაც ავარიამი მოხვედრილაო, ავარიამ კი დამაჯერებელი ლეგენდის როლი შეასრულა, სანამ თვითონ დასაჭუპრებელ კამერაში იყო და მეტამორფოზას განიცდიდა.

დაიძაბა. უხმაურო ნაბიჯებით გამონვეული ვიბრაცია იგრძნო. ეს ნაბიჯები მის პირად მცველს ეკუთვნოდა.

ლინ-ლინი ნინძა ქალი იყო, ანუ კუნძოტი, ჩინეთის უკანასკნელი იმპერატორის, პუ-ის მცველის, ტომიცუგუ კატამაცუს მონაფე. თავის დროზე „ნიუ-იორკ ბალეტში“ ცეკვავდა, ყველაზე ახალგაზრდა სოლისტი იყო, მაგრამ მისი კარიერა „გედის ტბის“ სპექტაკლზე დასრულდა, როცა რეკორდული სისწრაფით ასრულებდა შავი გედის ლეგენდარულ ოცდათორმეტ ფუეტეს და ფეხი კოჭში გადაუტყდა. ლინ-ლინმა პუანტები ლურსმანზე

ჩამოკიდა და ნინძის ხმალი აიღო. ამ ხმალს მუდამ აუცდენლად ურტყამდა.

ლუკრეცია კატერმა კარი გააღო. ჩვეულებისამებრ შავებში გამონწყობილი ლინ-ლინი გარეთ იცდიდა.

– გაირკვა რამე იმ ოხერი ხოჭოებისა?

ლინ-ლინმა თავი გააქნია.

– კრეივენი და დანკიში ჯერაც დაეძებენ.

– ტვინნაკლები! – ნაიდუდუნა ლუკრეცია კატერმა, – ყვითელი ჭიამაიები გაუშვი. მთელ ქალაქში მჭირდება მოთვალთვალეები. იმ წყეულმა ხოჭოებმა შეიძლება ყველაფერი დამიღუპონ. უნდა ვიპოვო და ყველანი მოვსპო.

ლინ-ლინმა თავაზიანად დაუკრა თავი.

„ემპორიუმის“ ხოჭოებთან შებრძოლება მოულოდნელად მოხდა, ლუკრეცია კატერს კი ბრძოლის ნაგება არ სჩვევია. ის ხოჭოები უსათუოდ უნდა მოსპოს, და არა მხოლოდ იმიტომ, რომ საიდუმლოდ ენევა ტრანსგენური მწერების მოშენებას, ხოლო ხოჭოების არსებობა ამის დამამტკიცებელი საბუთია, არამედ იმიტომაც, რომ სახალხოდ მიაყენეს შეურაცხყოფა. რამდენი ხალხის მოქრთამვა დასჭირდა, ციხეში რომ არ ჩაესვათ და მისი ახალი თვალეები გაზეთების პირველ გვერდზე არ გამოეჭენებინათ! იმ ხოჭოებმა დროც დააკარგვინეს და ფულიც, ამიტომ მანამ არ მოისვენებს, სანამ ნაცარტუტად არ აქცევს.

– ჰო, მართლა, ლინ-ლინ, ჩვენს ჯაშუშებს შხამიანი *Coccinellidae*-ებიც გააყოლე – თერთმეტწინკლა ყვითელი ჭიამაიები. თუ კიდევ ჭაჭანებს ვინმე, ვინც ჩემს საქმეში ყოფს ცხვირს, უნდა მოვსპო და გავანადგურო, – საჩვენებელი თითი ასწია, – ოღონდ ბართოლომე ქათლს არაფერი დაუშავონ. იმას მე თვითონ მოვუვლი.

ლინ-ლინმა თავი დაუკრა და უჩუმრად გავიდა.

ლუკრეცია კატერმა კარი მიხურა. ბართოლომეს გაქცევა არ ეპიტნავა, მაგრამ დააბრუნებს. ვერსად წაუვა. საჩვენებელი თითი ტურზე მიიკაკუნა და მოლალატი ხოჭოებზე დაიწყო ფიქრი. კაცმა

რომ თქვას, საამაყოდ უნდა ჰქონდეს ამ ხოჭოების უნარ-შესაძლებლობები. ბოლოს და ბოლოს, ისინი ხომ მისი ლაბორატორიებიდან გამოვიდნენ.

გაელიმა. ვინ იფიქრებდა, რომ ბართოლომე ქათლისა და ხოჭოს დნმ-ის შეჯვარებით ასეთ შთამბეჭდავ შედეგებს მიიღებდა? ხეშეშფრთიანები ფიქრობენ და თავისუფალ ნებას ავლენენ. ეს რალაც ახალია. აქამდე არ შესწრებია, სხვადასხვა ჯიშის ხოჭოები ერთობლივად, შეთანხმებულად შებრძოლებოდნენ მტერს. ერთ ნახვად ღირდა, თუმცა ისიც შენიშნა, რომ ხოჭოებს მკვლელის ინსტინქტი აკლდათ. ჩაეცინა. ალბათ ბართოლომეს ჩვილი გული გამოჰყვათ. მისი ახალი ხოჭოები ნახევრად ნაგაზები არიან: წვრთნას ემორჩილებიან, ბრძოლაც იციან და ბრძანებების შესრულებაც. მორჩილ მონათა არმია გამოზარდა და სხვა აღარაფერი სჭირდება.

მაგიდის უკან აღმართულ ორფა სარკესთან მივიდა, ხალათის ჯიბიდან პომადა ამოიღო, ტუჩები ბრჭყვიალა ოქროსფრად შეიღება და მოპრუნა. სულს გააფრთხობინებს იმ ბიჭს, კრიპსს: როგორ გაბედა ქათლის ხოჭოების გათავისუფლება?! იმ ბიჭმა რამდენიმე წლით უკან დასწია.

კარზე კაკუნი და საქვეყნოდ ცნობილი ხრინწნარევი კისკისი გაისმა. შეტრიალდა.

– მობრძანდით, – თავაზიანი ღიმილი გადაიფინა სახეზე.

ყერარდმა კარი გააღო და ოთახში თედოების რხევით შემოგოგმანდა ქერა, ვნებიანი, ვარდისფერ სვიტერსა და თეთრ პლისე ქვედატანში გამოწყობილი გოგონა.

– რუბი, ჩემო კარგო, რა კარგია, რომ მესტუმრეთ, – შეეგება ლუკრეცია.

რუბი ისოლო უმცროსმა ქერა კულულები შეარხია და კრიტიკულად მოათვალიერა სადად მორთული ოთახი.

– აუჰ! რომელ დიზაინერს გააფორმებინეთ სახლი? – ხელისგული აჩვენა, – არა, არ მითხრათ. ვინც გინდა იყოს, კინწისკვრითა გასაგდები. აქაურობა ლაბორატორიას უფრო ჰგავს, – დაიჭყანა, –

შიშით დაგზურძგლავს, – და ლუკრეცია კატერს მოვლილ-ლაქნას-მული თითი ატაკა, – ეს აფთიაქური ბრწყინვალეობა მეტისმეტი მოგსვლიათ. ამ ოთახს ერთი რალაც სჭირდება: ფერი უნდა შემატოთ. გარგრის ან ატმისფერი... და ბალიშებიც... ბალიშები ყველას უყვარს. ერთ მაგარ ტიპს ვიცნობ, თუ დახმარება გჭირდებათ, – ჩაიხითხითა, – არადა, მგონი, ორივემ ვიცით, რომ გჭირდებათ.

ლუკრეცია კატერს პასუხი არ გაუცია და სანამ რუბის სიტყვების შემდეგ ჩამონოლილი უხერხული დუმილი იდგა, სახეზე თავაზიანი ღიმილი არ მოშორებია.

– უბრალოდ, ვიფიქრე, დავეხმარები-მეთქი, – გულგრილად ამოიხვნეშა რუბიმ, მერე კი ჟერარდს ნამნამები დაუფახურა, – მწყურია. შუშხუნა არაფერი გაქვთ?

მსახური ლაბორატორიის სტენდის ქვეშ შედგმულ მაცივართან მივიდა და გაყინული ფუჟერი და მუქი მწვანე ბოთლი გამოიღო. ბოთლი გახსნა, ფუჟერი შამპანურით აავსო და მომლოდინე მსახიობს გაუნოდა.

ლუკრეცია კატერმა ხელი ხელს შემოკრა.

– აბა, რას ვშვრებით კინოდაჯილდოების ცერემონიაზე? ვაპირებთ მოვიბლოთ მთელი მსოფლიო?

– ვაპირებ რომელია, – რუბიმ ერთი მოყუდებით გამოცალაჭიქა, მსახურს დაუბრუნა და პირი სახელოთი მოიწმინდა, – აბა, აქ სხვა რა საქმეზე მოვიდოდი?

– კეთილი, – ლუკრეცია კატერმა ღიმილის ნიშნად დაკრეჭილი კბილები გამოაჩინა და თავს შეახსენა, ახლა სწორედ ასეთი გამომეტყველების შენარჩუნება მმართველსო, – ჟერარდ, „ფიფქიას“ დროა.

– ფიფქია? ფიფქია ვინლაა? – მოიღუშა რუბი, – ახლა ჩემი მოზომების დრო არ არის? თქვენებს ტელეფონით მოველაპარაკე. მე ახლა დიდი ვარსკვლავი ვარ და არავითარ შემთხვევაში...

ჟერარდმა თავისი სიმაღლის მუქი, თხელი, გორგოლაჭებიანი ჩემოდანი შემოაგორა.

– ჩემს ქმნილებას „ფიფქია“ ვუნოდე, რადგან ბუნებაში არსებული უქათქათესი ნივთიერებისაგან გახლავთ დამზადებული, – აუხსნა ლუკრეცია კატერმა.

ჟერარდმა საკეტები გააჩხაკუნა და ჩემოდნის კარი ფართოდ გაიღო. შიგნით შუქი ციალებდა. ამ შუქს ოქროსფერ საკიდზე ჩამოკიდებული თხელი კაბა ასხივებდა.

– აუჰ! – აღტაცებით აღმოხდა რუბის და ლაქნასმული ფრჩხილების წვერები ნითლად შეღებილ ტუჩებზე მიირტყა, – ჯადოსნური მტვერი აყრია თუ რა არის?! – ჩემოდნისკენ ნავიდა და ხელი გაიშვირა, კაბას უნდა შეხებოდა.

– არა, ხოჭოებია.

– რაო? – რუბიმ სწრაფად გასწია ხელი უკან.

– დაგიზუსტებთ: *Cyphochimus* ხოჭოებია, – განაგრძო ლუკრეცია, – აზიური ხოჭო გახლავთ. ამ სიქათქათეს ქერცლის საფარი – თხელი, ამრეკლი ფოტონური ფენა – ქმნის. ეს ქერცლი იმაზე თეთრია, ვიდრე ადამიანის მიერ დამზადებული ნებისმიერი ქალაქი. ქერცლს რთული მოლეკულური გეომეტრია ახასიათებს, რომლის წყალობითაც სრულყოფილად ახერხებს სინათლის გაბნევას. რუბი შეძრწუნებული მიშტერებოდა კაბას.

– მაშ, ეს კაბა ხოჭოებისგან შეკერეთ? მკვდრები არიან, არა?

– ასეთი სრულქმნილად თეთრი ქერცლის წარმოსაქმნელად *Cyphochimus* ხოჭომ თანაბრად უნდა გადატეხოს ყველა ფერი, – განაგრძობდა ლუკრეცია კატერი, – ამგვარი სასწაული ბუნებაში იშვიათია და ასეთი სრულყოფილად თეთრი ქერცლი არასოდეს გამოუყენებიათ იმ სამოსის შესაქმნელად, რომელიც შუქით, ბლიცებიანი ფოტოკამერებითა და პროექტორებით გაბრდღვიალებულ ცერემონიაზე ჩაცმის ღირსი იქნებოდა, – რუბის თვალი თვალში გაუყარა, – ვისაც ეს კაბა ეცმევა, ყველა მნახველს დააბრმავებს, ნამდვილი ვარსკვლავით იბრწყინებს.

რუბიმ კვლავ კაბისკენ გადაიტანა მზერა და თვალები ააფახურა.

– გნებავთ, მოიზომოთ? – ნაიჩურჩულა ლუკრეცია კატერმა

და მსახიობს მიუახლოვდა, – ზუსტად თქვენს ტანზეა შეკერილი.
რუბიმ ნელა დაუქნია თავი.

– მმ... ჰმ. დიახ.

ლუკრეცია კატერმა ჟერარდს ნიშანი მისცა, მანაც კაბა ჩემოდნიდან გამოიღო და ოთახის მეორე მხარეს მდგარ თეთრ შირმაზე გადაკიდა.

– მიბრძანდით შირმის უკან და გადაიცვით. ჟერარდი სარკეს გაგიმზადებთ.

რუბიმ შიშით შეხედა კაბას.

– ხომ ხოჭოებია და სხვა არაფერი?

– სწორედაც, – თავი დაუქნია ლუკრეცია კატერმა და სახეზე ღიმილშეყინულმა გაადევნა თვალი მსახიობს, რომელმაც ყოყმანით გადაიარა ოთახი და შირმას მოეფარა, – ხოჭოები გახლავთ, სხვა არაფერი.

– ოოჰ, ღმერთო, – ამოიხვნეშა რუბიმ, როცა კაბა გადაიცვა, – რა გასაგიჟებელია!

ამერიკელი მსახიობი შირმიდან ფეხშველა გამოვიდა, ტანზე „ფიფქია“ ეცვა. ლუკრეცია კატერის ყალბი ღიმილი ნამდვილ ღიმილად გარდაიხსახა. კაბა თვალისმომჭრელი იყო, 1920-იანი წლების მოდაზე გამოჭრილი, ოღონდ კილიტებისა თუ მძივების ნაცვლად ხოჭოს პანია, თეთრი ელიტრებით იყო დაფარული, ციმციმებდა და მსახიობის ყოველ შერხევაზე შუქს ირეკლავდა.

ჟერარდმა ჩემოდნის კარი გამოშალა და სამი მაღალი სარკე გამოჩნდა, რომლებშიც რუბი ყველა კუთხიდან დაინახავდა თავს. მსახიობმა სარკეებს ზურგი შეაქცია, მხარს უკან გაიხედა და ტუჩებგაბუსხული დააკვირდა საკუთარ ანარეკლს.

– ოჰ, როგორია! – აღტაცებით შეიკუნტრუშა, – არაამქვეყნიურად ლამაზი ვარ!

– ქალღმერთივით ბრწყინვალე, – თავი დაუქნია ლუკრეცია კატერმა.

– ჰო. მიყურეთ. მართლა ქალღმერთი ვარ, – ხელები თეძოებზე

დაილაგა, სარკისკენ გადაიხარა და სავსე მკერდი გამოაჩინა, – ეს კაბა ჩემი უნდა იყოს, – თეძოები შეარხია, თითქოს შიმის ცეკვავსო და ხოჭოებმაც საამურად დაინკარუნეს, – ცერემონიაზე არცერთ გოგოს არ ეცმევა ამნაირი კაბა.

– დანარჩენი კაბები ამის გვერდით ჭუჭყიან ძონძებს დაემგვანება, – დაუდასტურა ლუკრეცია კატერმაც, – ხოლო როცა ბლიცები აკაშკაშდება და ნარნარად გაივლით წითელ ხალიჩაზე, ყველა ხოჭოს თითოეული ქერცლი აირეკლავს შუქს და ანგელოზის შარავანდედი დაგადგებათ.

– ყოველ შემთხვევაში, სტელა მენინგს ხომ მაინც ვჯობივარ, – მტკიცე ნაბიჯით წავიდა სარკისკენ რუბი და ისევ გამობრუნდა, – იმ ბებერ კუდიანს, გუშინდელ ახალ ამბებში რომ გამოიყვანეს. წელს ყველას ჩემზე უნდა დარჩეს თვალი. მე უნდა გამოვიდე გულისამაჩუყებელი სიტყვით და პრიზიც მე უნდა მომცენ.

– პირობას გაძლევთ, თვალს ვერავინ მოგწყვეტთ. ეს კაბა ისტორიაში შევა. მას არასოდეს დაივიწყებენ.

– რას ვიფიქრებდი, ხოჭოები თუ ასეთი ლამაზები იყვნენ?! – თეატრალურად აიქნია ხელები რუბიმ, – სხვა ვინმესაც რომ ეცვას ასეთი, სულს გავაფრთხო და ის იქნება!

– ჩემთვის დიდი პატივია, რომ კინოდაჯილდოების ცერემონიაზე თქვენი დონის მსახიობს ჩემი ნახელავი ეცმევა.

– ჩემმა სტილისტმა გაქოთ, გენიოსიაო, ლეტიცია...

– ლუკრეცია...

– მმ... ჰმ... ლეტიცია თუ როგორც არის, – რუბი ჯერაც ტკბებოდა თავისი ანარეკლით, – და არ დაგუჯერე, მაგრამ თურმე რა მწარედ შევმცდარვარ!

– მადლობელი ვარ, – ლუკრეცია კატერს მოთმინება ელევოდა, – ოღონდ უნდა გითხრათ, რომ თუ დაჯილდოების ცერემონიაზე ამ კაბის ჩაცმას აპირებთ, ორი მოთხოვნა მაქვს და უნდა შეასრულოთ.

– მოთხოვნა? – შუბლი შეიჭმუნა რუბიმ, – რა მოთხოვნა?

– ცერემონიის დილამდე ამ კაბას ველარ ნახავთ, მერე ჩემი პერსონალის წევრი მოვა და მოგაზომებთ, შემდეგ კი ჩემი ერთ-ერთი მანქანით წაგაბრძანებენ დაჯილდოებაზე. პრესას შეგიძლიათ უთხრათ, რომ „კატერის სახლის“ ნახელავი გეცმევათ, ოღონდ კაბა არავის აუწეროთ. საიდუმლოდ უნდა დარჩეს.

– საიდუმლოდ? – წარბები ანკიპა რუბიმ, – საიდუმლოებებს რა სჯობს! – ტაში შემოჰკრა, – ლიმუზინიდან წითელ ხალიჩაზე რომ გადმოვალ, მთელ ქვეყანას გავაგიჟებ. წყალი არ გაუვა! – და ლუკრეცია კატერს ხელი გაუწოდა, – მოვრიგდით.

– მაშ, ეგ კაბა თქვენია, – უთხრა ლუკრეცია კატერმა და მსახიობის გამონვდილი ხელი არ შეიმჩნია.

– მშვენიერია, – მხრები აიჩეჩა რუბიმ, ერთხელაც დატკბა სარკეში თავისი თავით, შემდეგ შირმის უკან ისკუპა და მეორე წამს კაბა აურარდს გადმოაწოდა. მერე გამოვიდა, ქერა კულულებზე ვარდისფერი სვიტერი ჩამოიცვა და ფეხი წვრილქუსლიან ფეხსაცმელებში გაუყარა, – თურმე რა სასიამოვნო ყოფილა თქვენთან საქმის დაჭერა, ლულუ, – და სარკეში მაკიაჟი შეითვალა.

– რას ბრძანებთ, – მიუგო ლუკრეცია კატერმა, – სასიამოვნო ჩემთვის იქნება თუ იქნება, – და კარისკენ მიუთითა, – აურარდი გაგაცილებთ.

კარი რომ გაიხურეს, ლუკრეცია კატერი „ფიფქიასკენ“ შეტრიალდა და ალტაცებით შეაცქერდა თავის ნახელავს, მერე თავი უკან გადახარა და ყელის სიღრმიდან შემზარავი, ტკაცუნა ბგერა ამოუშვა.

ღია ჩემოდანში ჩამოკიდებული კაბა ისე აციმციმდა და აცახცახდა, გეგონებოდათ, ნაწილებად უნდა დაიშალოსო, მერე კი თითქოს ქარიშხალმა დაუბერაო, აფრიალდა და ერთბაშად აფეთქდა: ათასობით საგანგებოდ განვრთნილი *Cyphochimus* ხოჭო თავ-თავისი ადგილიდან აფრინდა და მოციმციმე ტორნადოსავით დატრიალდა ლუკრეცია კატერის თავის გარშემო.

ლუკრეციას გაეცინა. იოლად გამოუვა, რაც ჩაიფიქრა.

თავი მეორე

„მამის მამის მობრანულა“

ბიძია მაქსის სამზარეულოში დოქტორმა ბართოლომე ქათლმა მაგიდაზე ფრთხილად დადო ორი თეფში. ორივეს ორთქლი ასდიოდა. სოუსში ცხელი, დაკეპილი ბატკნის ხორცი, კარტოფილის პიურე, დაჭრილი სტაფილო და ბარდის გროვა იყო ჩალაგებული.

– გმადლობთ, დოქტორო ქათლ, სერ, – თავაზიანად დაინრიპინა ბერტოლტ რობერთსმა და ვეებერთელა სათვალე ცხვირზე აიწია.

– არაფრის, ბერტოლტ, – ბართოლომე ქათლმა ჯინსზე შეინმინდა ხელები და ისევ სამუშაო მაგიდას მიუბრუნდა, – საერთოდ, დიდი ვერაფერი შვილი მზარეული ვარ, – კიდეც ორი თეფში აიღო, – მაგრამ ამის კეთება არ მეშლება. საგვარეულო რეცეპტია, მამიდან შვილზე გადადის.

– მმმმ. – ვირჯინია უოლასმა კერძის სუნი შეიყნოსა და დანა-ჩანგლისკენ გაიწია. ბერტოლტმა ელვის სისწრაფით დაჰკრა ხელის ზურგზე ხელი. ვირჯინიამ შეუბღვირა, მაგრამ ხელები მაინც კალთაში ჩაიწყო.

– ძირითადად, ის ინგრედიენტებია, რითაც „მწყემსის მობრანუ-

ლა“ კეთდება, – ბართოლომე ქათლმა ერთი თეფში დარკუსს დაუდო წინ, – ოღონდ მოუბრანავად, – ჩაიცინა და შვილს გვერდით მიუჯდა. დარკუსს უყვარს მამას ღიმილი. რომ გაიღიმებს, ცისფერი თვალების გარშემო კანი უნაოჭდება და მთელ სახეზე სიხარული ეფინება, – პატარაობაში მამაჩემი მიკეთებდა, ახლა კი, აი, მე ვუკეთებ ჩემს შვილს, – სიყვარულით გახედა დარკუსს და მუქი თმა აუჩჩია, – ხომ გიყვარს, დარკუს? მამაჩემის პატივსაცემად „მამის მამის მობრანულას“ ეძახის.

– მა! – დაიჭყანა დარკუსი, თუმცა გულმკერდში საამური სითბო იგრძნო და ღიმილმა პირის კუთხეები აუგრიხა. სულ რამდენიმე კვირის წინ არ იყო, გულით რომ ნატრობდა, ნეტავ მამა გვერდით მყავდეს და ხუმრობდესო? და აჰა, აუხდა. საავადმყოფოდან რომ გამოიყვანეს, ბიძია მაქსმა თქვა, უნდა მოვუფროთხილდეთ და არ გადავღალოთო, მაგრამ მამას დღითი დღე ემატება ღონე. ცოტა ხანში ყველაფერი კალაპოტში ჩადგება და შინ წავლენ.

მაგიდის მეორე მხარეს მსხდომებს გახედა. აი, ბერტოლტი და ვირჯინია კი ძალიან მოენატრება. აქამდე ამათზე უკეთესი მეგობრები არ ჰყოლია.

– აბა, შეუტოეთ, – გამოაცხადა მამამ.

– მამის მამის მობრანულა? – ჩაიფრუტუნა ვირჯინიამ, ჩანგალს ხელი დაავლო, პიურეში აურია ბარდა, ხორცი და კარტოფილი და ისე იტაცა პირში, თითქოს ერთი კვირის უჭმელიაო.

– რა გემრიელია, დოქტორო ქათლ, სერ, – თქვა ბერტოლტმა ისე, რომ ჯერ პირში კლუკმა არც ჩაედო.

– ბერტოლტ, ძალიან გთხოვ, „სერ“ აღარ დამიძახო. მისტერ ქათლიც საკმარისი იქნება. ან თუ გინდა, ბართი იყოს: ყველანი ასე მეძახიან.

– რას ბრძანებთ... ვერა... – ამოილულულა ბერტოლტმა და მოჩვენებასავით გადათეთრებული სახე წითლად აენტო, – თქვენ ხომ ბუნების ისტორიის მუზეუმის მეცნიერების დირექტორი ბრძანდებით და...

– საერთოდ, დარკუსის მამას გეძახით, – დაიჩლიფინა ვირჯინიამ. პირი ისეთი გამოტენილი ჰქონდა, შავგვრემანი ლოყები ციყვივით გამოზურთვოდა, მერე ლუკმა გადაყლაპა და განაგრძო, – თქვენ გვერდით რომ ვართ ხოლმე, ბერტოლტს მარტო მაშინ ემართება უცნაურობა და „სერს“ გეძახით.

ბერტოლტი თეფშს დასცქეროდა და ისე ჭამდა, თითქოს წინ რთული თავსატეხი ედო და აწყობას ცდილობდა. თვალდათვალ წითლდებოდა, თეთრი კულულების ბურღში ავარვარებული თავის კანიც კი მოუჩანდა.

მამა რომ საავადმყოფოდან გამოწერეს, ბერტოლტმა იმ დღეს გაიცნო და მოიხიბლა. თვითონ შინ მამა არ ჰყავდა და დარკუსი ფიქრობდა, ჩემს მორცხვ მეგობარს ხანდახან ალბათ უნდა, თვითონაც ჰყავდეს ჩემნაირი მამაო.

– დამიძახეთ, რატომაც არა, – მოიწონა მისტერ ქათლმა, – ძალიანაც შეამაყება დარკუსის მამობა, – დარკუსს გახედა და უცებ დასერიოზულდა, – სხვა თუ არაფერი, სიკვდილს გადამარჩინა.

– უკაცრავად, – თავი აიქნია ვირჯინიამ, – ალბათ გაიგეთ, რომ ჩვენც ვეხმარებოდით.

ბართოლომე ქათლს გაეცინა.

– რა სათქმელია, ვირჯინია! და ეჭვი მაქვს, რომ მაგ ამბავს აღარასოდეს დამავინწყბთ, არა?

– არა, – თავი გააქნია ვირჯინიამ. შავი ნაწნავები ჰაერში აქანდა და ჭრელაჭრულა მძივები კაკუნით მიეხალა ერთმანეთს. თმის დანვნა ბაყაყისფეხა ფოთლიჭამია ხოჭოს, მარვინის გაცნობის შემდეგ დაიწყო: მარვინს ნაწნავებზე მოჭიდება უფრო უადვილდებოდა.

ჭამის დროს სიჩუმე ჩამოვარდა და დარკუსი მიხვდა, ვირჯინია და ბერტოლტი მე მელიან, ხმას როდის ამოვიღებო.

მართლაც დროა. დაგეგმეს, რაც უნდა თქვას დარკუსმა, რეპეტიციაც კი გაიარეს, მაგრამ საქმე საქმეზე რომ მიდგა, სიტყვები ყელში გაეჩხირა. ბარდითა და პიურეთი გამოივსო პირი და მალლა